

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Α' ΟΙΚ. (Ιω. 17, 1-13)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Δρυόφυτο, στις 18/5/1980)

1. Ο Παράδεισος είναι δίπλα μας

Είναι μεγάλη ευλογία να αξιώνεται ένας άνθρωπος να μπαίνει στην εκκλησία. Γιατί η εκκλησία είναι ο Παράδεισος. Ο,τι ήταν ο Παράδεισος μέσα στον οποίο βρίσκονταν οι πρωτόπλαστοι, το ίδιο πράγμα είναι η Εκκλησία. Όταν ο Αδάμ και η Εύα έπεσαν και διώχθηκαν από τον Παράδεισο, κάθε μέρα πήγαιναν στην πύλη του Παραδείσου και έκλαιγαν, χωρίς να μπορούν να μπουν μέσα, γιατί τα Χερουβείμ τους απαγόρευαν την είσοδο. Αλλά από τότε που ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός σταυρώθηκε για μας, η πύλη του Παραδείσου άνοιξε. Παράδεισο πάνω στη γη έκανε ο Χριστός την Εκκλησία. Μέσα στην οποία μπορούμε, όποτε θέλομε, να μπαίνομε. Και μπαίνοντας βρισκόμαστε στον ίδιο Παράδεισο που ήταν οι πρωτόπλαστοι.

Ακούσαμε σήμερα τον Κύριο μας Ιησού Χριστό να λέγει: «Πάτερ ους δέδωκάς μοι εφύλαξα, και ουδείς εξ αυτών απώλετο ει μη ο υιός της απωλείας». Δηλαδή, αυτούς που μου έδωκες, Εγώ τους φύλαξα, δεν χάθηκε κανένας, γιατί εγώ ξέρω και φυλάττω και μπορώ και φυλάττω εκείνους που έχω κοντά Μου. Κανένας δεν χάθηκε παρά μόνον «ο υιός της απωλείας», ο Ιούδας.

Και σήμερα, αδελφοί, δεν χάνονται παρά οι άνθρωποι οι οποίοι αφήνουν τον εαυτό τους να προδώσουν οι ίδιοι τον Χριστό. Ο Χριστός δεν εγκαταλείπει ποτέ κανένα. Πρόσθεσε όμως ο Κύριος: «Τώρα που φεύγω Εγώ από τον κόσμο και δεν θα είμαι πια κοντά τους, ώστε να τους φυλάττω, Πάτερ, Συ τήρησον αυτούς εν τω ονοματί Σου». Από εδώ και πέρα φύλαγέ τους Εσύ αυτούς που μου έδωσες. Και ο Θεός φυλάττει τους πιστούς Του με ένα τρόπο που φαίνεται λίγο παράξενος.

2. Πώς ο Θεός φυλάττει τους πιστούς;

Για να καταλάβουμε, ποιός είναι ο τρόπος που ο Θεός φυλάττει τους πιστούς

Του, πρέπει να θυμηθούμε την παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Ο καλός Σαμαρείτης είναι ο Χριστός. Κατέβηκε στον κόσμο και βρήκε τον άνθρωπο γεμάτο από πληγές, έτοιμο να πεθάνει. Τον πήρε και τον πήγε στο πανδοχείο, δηλαδή σε ένα Νοσοκομείο και τον εμπιστεύτηκε εκεί. Έβγαλε και έδωσε χρήματα. Και είπε εις τον Διευθυντή, τον πανδοχέα: «Φρόντισε γι' αυτόν, μέχρι που να επιστρέψω. Αν δαπανήσεις περισσότερα από αυτά που σου έδωσα, όταν θα ξαναγυρίσω, θα σου τα αποδώσω»

Ο άνθρωπος που έπεσε στους ληστές, είμαστε εμείς. Νοσοκομείο είναι η εκκλησία. Και Διευθυντής είναι σε κάθε ενορία ο παπάς. Όταν ο Χριστός έδωσε στον πανδοχέα τα δυό δηνάρια έφυγε. Ο πανδοχέας είχε το δικαίωμα, αν θέλει, να τα φάει και να αφήσει τον άρρωστο να πεθάνει. Είχε το δικαίωμα να τα δαπανήσει όλα μέχρι δεκάρα για τη νοσηλεία. Και μπορούσε να βάλει και από την τσέπη του, μια και είχε την υπόσχεση του Χριστού, ότι όταν εγώ θα έρθω πάλι, αν έχεις ξοδέψει από την τσέπη σου, θα σου τα αποδώσω πολλαπλάσια. Τα δυό δηνάρια που έδωσε στους παπάδες ο Χριστός είναι, ο Λόγος και τα Άγια Μυστήρια, η Διδασκαλία, και η χάρη του Θεού. Με το ένα δηνάριο έχει χρέος ο παπάς κάθε ημέρα και κάθε στιγμή, να υποδεικνύει το σωστό. Και με το δεύτερο δηνάριο να δίδει χάρη και δύναμη στους πιστούς.

Πόση χάρη παίρνει ο άνθρωπος, όταν βαφτίζεται;

Από άνθρωπος της γης, όμοιος με τα ζώα, γίνεται άγγελος. Γίνεται υιός του Θεού. Γίνεται πολίτης της βασιλείας του Θεού.

Πόση χάρη παίρνει ο άνθρωπος, όταν κοινωνεί;

Τόση, που δεν μπορεί κανείς να την φανταστεί. Παίρνει το Σώμα και το Αίμα του Χριστού.

Τι είναι ο Χριστός;

Θεός Αληθινός! Τρώγοντας ένας άνθρωπος το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, παίρνει μέσα του την χάρη, την δύναμη, την ευλογία και τον αγιασμό του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Ο Χριστός είναι Αθάνατος. Και όποιος παίρνει το Σώμα και το Αίμα του Χριστού και δεν ξανααμαρτήσσει, θάνατο δεν πρόκειται να δει. Και αν σαν άνθρωπος αμαρτήσσει, αλλά πιστεύει στο Χριστό και μετανοεί, λέει ο Χριστός: Εγώ θα τον αναστήσω πάλι «εν τη εσχάτη ημέρα» Την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας δηλαδή ο άνθρωπος αυτός θα αναστηθεί δεδικαιωμένος και αγιασμένος από την χάρη του Σώματος και του Αίματος του Χριστού.

Χωρίς να κοινωνήσει ένας άνθρωπος των Αγίων Μυστηρίων, είναι δυνατόν να αναστηθεί για να πάει στον παράδεισο; Ποτέ!

3. Το φιλόανθρωπότατο μυστήριο

Πόση χάρη παίρνει ο άνθρωπος όταν εξομολογείται;

Συχνά πέφτομε σε διάφορες αμαρτίες. Μικρές και μεγάλες και μερικές φορές αμαρτίες εντελώς κτηνώδεις. Και πηγαίνομε και εξομολογούμεθα. Τότε οι αμαρτίες αυτές σβήνουν όλες. Τις σβήνει ο Θεός. Διαφορετικά τι κάνουν οι αμαρτίες μας; Μένουν και μας χωρίζουν από τον Θεό. Ο Άγιος Απόστολος Παύλος λέγει ότι: «είναι οι αμαρτίες μας ένας βράχος, ένας τοίχος, που μας χωρίζει εντελώς από τον Θεό. Ούτε να Τον βλέπομε ούτε να Τον ακούμε μπορούμε». Αυτόν τον τοίχο, ο παπάς με την εξομολόγηση, του δίνει μια κλωτσιά και τον γκρεμίζει. Προσέξατε· δεν τον γκρεμίζομε εμείς τον τοίχο, ο παπάς τον γκρεμίζει. Εμείς, πηγαίνομε και του λέμε: «σ' αυτά έφταιξα, και σε παρακαλώ, αυτό τον τοίχο που εγώ έχω κτίσει, να τον γκρεμίσεις». Είναι απαραίτητο να πούμε τις αμαρτίες μας, γιατί ο τοίχος που φτιάξαμε με αυτές, δεν φαίνεται με τα μάτια τα αισθητά. Αν φαινόταν, θα τον έβλεπε ο παπάς, θα ήξερε ποιός τοίχος είναι και θα μπορούσε με την εξουσία που έχει να τον γκρεμίσει. Αλλά επειδή δεν τον ξέρει τον τοίχο, πρέπει να του τον πούμε εμείς με συντριβή και ταπείνωση.

Όταν ένας παπάς, ανοίγει το στόμα του για να πει με τα λόγια της συγχωρητικής ευχής, ο τοίχος των αμαρτιών μας γκρεμίζεται, ευφραίνονται οι άγγελοι και τρέμουν τα καταχθόνια. Την ώρα εκείνη, ο διάβολος τρέμει. Αυτή είναι η χάρη, που έδωσε ο Θεός στους ανθρώπους. Να ακούγεται μια φωνή αδύνατη και ασθενική και να κάνει τον διάβολο να τρέμει.

Λέγει ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός: «Αν συναντήσω ένα παπά και ένα άγγελο, ένα παπά και ένα βασιλιά, πρώτα θα χαιρετήσω τον παπά, θα του φιλήσω το χέρι και θα ζητήσω την ευχή του, και μετά θα γυρίσω να χαιρετήσω τον βασιλιά η τον άγγελο. Γιατί ο παπάς, είναι ανώτερος και από τον βασιλιά και από τον άγγελο. Ούτε ο βασιλιάς έχει την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες ούτε ο άγγελος».

Ήταν μια φορά, ένας άγιος πνευματικός. Και κουβέντιαζε με μερικούς άλλους καλογήρους. Πλησιάζει ένας άνθρωπος και του λέει:

-Πάτερ θέλω να εξομολογηθώ.

Ο πνευματικός του απάντησε:

-Πέστα όλα, όσα έχεις, εδώ, ενώπιον όλων.

Για μια στιγμή φάνηκε να διστάζει. Αλλά ο πνευματικός του είπε:

-Εάν δεν τα πεις εδώ, θα ελεγχθείς ενώπιον των αγγέλων. Πέστα εδώ δεν πειράζει. Ας τα ακούσουν και δυό-τρεις άλλοι άνθρωποι.

Και τότε εκείνος άρχισε με ταπείνωση και με δάκρυα στα μάτια, να εξομολογείται τις αμαρτίες του, μια-μια όλες.

Όταν τελείωσε τον ρωτά ο πνευματικός:

-Θέλεις να γίνεις καλόγερος;

Εκείνος του απάντησε:

-Με πολλή ευχαρίστηση θα γινόμουν.

Αλλά οι μοναχοί που ήταν εκεί επενέβησαν και είπαν:

-Καλά, πάτερ, μετά από τόσες αμαρτίες που ακούσαμε, μέσα σε μια στιγμή, εσύ παίρνεις την ευθύνη αυτόν τον άνθρωπο να τον κάνεις καλόγερο; Δεν φοβάσαι μήπως ξανακυλήσει στις ίδιες αμαρτίες και μολύνει το άγιο σχήμα;

Και τότε ο πνευματικός τους είπε: «Όχι! Γιατί την ώρα που εξομολογιόταν, έβλεπα δίπλα του ένα λαμπρόφορο άγγελο, που κρατούσε ένα μεγάλο βιβλίο μέσα στο οποίο ήταν γραμμένες οι αμαρτίες αυτού του ανθρώπου. Και μία-μια, καθώς τις έλεγε, έσβηναν. Και όταν τελείωσε την εξομολόγησή του, ο άγγελος έκλεισε το βιβλίο και έφυγε γεμάτος χαρά και αγαλλίαση για τον ουρανό. Όταν ένας άνθρωπος εξομολογείται, μπροστά στον πνευματικό σωστά, «χαρά γίνεται εν ουρανών επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι».

4. Ο πνευματικός, μιμητής του Χριστού

Αλλά το έργο της εξομολογήσεως η Εκκλησία μας, κατά την παράδοση των Αγίων Αποστόλων, το εμπιστεύεται στους παπάδες που έχουν ιδιαίτερα αρετή. Δεν το εμπιστεύεται σε όλους. Γιατί; Διότι, ο άνθρωπος που θα εξομολογεί τους άλλους, και θα είναι ο μεγάλος πολέμιος της αμαρτίας, ο άνθρωπος αυτός, πρέπει να είναι τέτοιος, που ο διάβολος να ακούει την φωνή του και να τρέμει. Πρέπει να λάμπει από την αρετή. Να είναι άνθρωπος προσευχής. Και να είναι άνθρωπος με αγώνα πνευματικό.

Ο πνευματικός παίρνει στα χέρια του το πιο δυνατό όπλο κατά του διαβόλου

που είναι η εξουσία της συγχώρησης των αμαρτιών. Όργανο του διαβόλου για την καταστροφή μας, είναι η αμαρτία μας. Η αμαρτία στην οποία μας παρασέρνει. Και όπλο της Βασιλείας του Θεού και το ξεθεμελίωμα της βασιλείας του διαβόλου, είναι η εξομολόγηση με την οποία, ο παπάς και ο άνθρωπος, μέσα στο νοσοκομείο της Εκκλησίας, συνεργαζόμενοι επιτυγχάνουν. Και δεν αφήνουν από το έργο του διαβόλου όρθιο τίποτε.

Γι' αυτό είναι μακάριος ο άνθρωπος ο οποίος εκτός από πατέρα και μητέρα σαρκική, έχει και πατέρα πνευματικό, στον οποίο πηγαίνει συνεχώς και εξομολογείται τις αμαρτίες του. Όλοι οι άγιοι πατέρες, που όχι μόνο πήγαν στον παράδεισο, αλλά πήγαν εν δόξη, διδάσκουν: «Χωρίς να έχει ο άνθρωπος πνευματικό πατέρα, κατά λάθος λέγεται χριστιανός. Και την οδό της σωτηρίας την παίζει κορώνα-γράμματα. Μπορεί κατά λάθος, να δει την πύλη του παραδείσου, αλλά δεν το έχει σίγουρο. Όποιος όμως έχει πνευματικό πατέρα και εξομολογείται τακτικά και τηρεί τα λόγια του σαν εντολές του Χριστού, ο κόσμος να γίνει άνω-κάτω ολόκληρος, ο ίδιος ο Βελζεβούλ να έλθει, ο αντίχριστος να έρθει στον κόσμο, την σωτηρία του δεν θα την χάσει»

Είπε ένας επίσκοπος: «Αν με ρωτούσαν, τι θα προτιμούσες; Να χτίσεις μια μεγαλοπρεπεστάτη εκκλησία η να κάνεις ένα καλό πνευματικό; θα προτιμούσα χωρίς δισταγμό το δεύτερο. Γιατί ο καλός πνευματικός, θα γίνει πατέρας και θα οδηγήσει τα τέκνα του, όλα, στην Βασιλεία του Θεού. «Ους δέδωκάς μοι εφύλαξα» είπε ο Χριστός, που ήταν ο πρώτος Πνευματικός μας. «Και ουδείς εξ αυτών απώλετο». Και όποιους φωτίσει ο Χριστός και πάνε κάτω από το πετραχήλι και κοντά στην συμβουλή πνευματικού πατέρα, δεν θα χαθούν ποτέ! Αμήν.-